

Els veritables especuladors

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

L'altre dia em van venir a veure al despatx uns clients de Sabadell per explicar-me que se'n van a viure als Estats Units. Són una parella jove: ella investigadora i ell consultor en l'àmbit esportiu. Aquí ell es guanya bé la vida, sobretot perquè presta serveis a clients internacionals. A ella, en canvi, li costa molt trobar projectes interessants. Ara ella ha rebut una oferta d'una universitat nord-americana amb un salari i uns recursos que a Espanya són inimaginables. Ho han estat valorant i han decidit embarcar-se junts en aquesta nova aventura.

S'instal·laran a la ciutat de Nova York. Han trobat un pis d'una habitació, en una bona zona, per 3.800 euros al mes. Han estat fent números i, entre el lloguer i el cost de la vida, aniran francament justos. Amb tot, tenen l'expectativa que, si treballen de valent i les coses els surten bé, d'aquí a pocs anys aniran progressant notablement.

L'any que ve, tots dos passaran a ser residents fiscals als Estats Units. Aquí perdrem dos bons contribuents a Hisenda i dos bons cotitzants a la Seguretat Social. I tot el valor afegit econòmic que generaran amb les seves respectives activitats profes-

sionals també quedarà, naturalment, en benefici del PIB nord-americà.

El pis en propietat que deixen a Sabadell no el podran llogar a un preu de mercat perquè els nostres governants han decidit que això està prohibit. Per tant, el mantindran a la seva disposició per a quan vulguin venir a passar temporades a Catalunya.

Per què tants joves fan les maletes? Doncs perquè aquí no veuen oportunitats. Un informe recentment publicat pel Consell Europeu situa Barcelona com la segona ciutat de la Unió Europea on més percentatge del sou es destina a l'habitatge. En aquest context, el Govern de la Generalitat ha fet pública la seva voluntat de persistir en la intervenció del mercat. La darrera proposta que s'ha llançat a la ciutadania, perillosament innovadora, és la de prohibir el que s'ha definit com a "compra especulativa".

No voldria ferir susceptibilitats, però els veritables especuladors en el món de l'habitatge són els nostres governants. Uns governants irresponsables que desoeixen les opinions dels experts i els professionals del sector i que plantegen les seves mesures amb un mer objectiu de captació de vots. Hem de comen-

çar a dir les coses pel seu nom i a combatre idees nocives:

En primer lloc, és cert que la Constitució espanyola reconeix el dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Però no hi ha cap article que estableixi que tenim dret a viure a l'Eixample o a Sant Cugat.

En segon lloc, les empreses promotores han de guanyar diners. Adquirir un terreny, construir-hi pisos i vendre'ls requereix coneixement i inversió. I comporta un enorme risc. No es pot demonitzar el benefici empresarial.

En tercer lloc, qui adquireix un immoble, el reforma i el ven no és un especulador. És un empresari que crea llocs de treball, paga impostos i genera activitat econòmica.

En quart lloc, cal preservar el dret a la propietat privada i garantir la seguretat jurídica. Altrament, foragitem tota inversió.

En definitiva, hem de trencar el marc conceptual en què ens hem encallat. O frenem aquesta deriva ideològica o acabarem expropiant apartaments i sortejant-los per la rifa de Nadal. Al final, els que haurem de fer les maletes serem els ciutadans que encara creiem en l'esforç, la iniciativa privada i la llibertat de guanyar-se la vida.